

๑๖๗

ลำนํ้า ลุ่มแคว้น ม้าฉา พรางประกาย

2

禍
国
图
壁

สี่ชื่อช่วย
十四阙
เขียน

หยกน้ำแข็ง
แปล

名なし Nanashi
วาด

๑๕๗

ลำนําล่มแคว้น มีจดาพรางประกาย 2

祸国·图璧

ลือชื่อเซวีย

十四阙

เขียน

หยกนํ้าแข็ง

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือที่เซวียเฒ่ากำลังอ่านคือ *ธรรมรัตน์บัลลังก์สูตร* นางอ่านออกเสียงตอนหนึ่งซ้ำๆ

“หากจิตสงบ ใฝ่ต้องเพียรรักษาจิต ฝึกสมาธิเพื่อประโยชน์อันใด

คุณธรรมคือการบำรุงเลี้ยงดูบิดามารดา ความเที่ยงธรรมคือความกรุณาต่อผู้อื่น

อ่อนน้อมถ่อมตนนำไปสู่ความสมัคสมานกลมเกลียว ชั้นดีคือไว้จิตคิดร้าย

หากปั้นไม้จนเกิดไฟ ปทุมแดงย่อมกำเนิดในปลักตม ขมปากคือยาดี วาจาแสดงหูกคือจริงใจ...”

– ลือชื่อเซวีย

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรินทร์กรุ๊ป

ล่าน่าล่อมแคว้น : มัจฉาพรางประกาย 2

祸国 · 图壁

อมรินทร์

โฉมเครื่องวิชัยทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชยาพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บานออรุณ

《祸国 图壁》Vol.02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 十四阙 Shi Si Que

Thai edition rights under license granted by Beijing Memory House Culture Co., Ltd.

(北京记忆坊文化信息咨询有限公司)

Thai translation copyright © 2022 Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

ลิขสิทธิ์นี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5085-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์โฉม อองอาจ จีระชอร์ • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ ชนาภานต์ วังวิบูลย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข • พิสูจน์อักษร รุ่งกาญจน์ • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

ตอนที่ 4

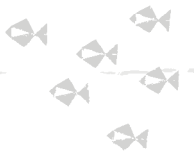
หยกสลักแหกสลาย

ข้าขอร้องท่าน...อย่าตายนะ...

ข้าขอร้อง...

คุณชาย...ของข้า

ติดค้าง

รัชศกอุปีปีที่สี่ วันที่ยี่สิบสี่เดือนหก

จันทราลอยเด่นกลางนภา โคมชาววังส่องสว่างไสว...

ตำหนักจยาหนิงครีกครั้นเป็นพิเศษด้วยบรรยากาศงานเลี้ยง เสียงเครื่องดนตรีเคล้าการร้องรำ บรรดาสนมงามฝ่ายในต่างมารวมตัวกันเพื่อร่วมอวยพรวันเกิดปีที่สิบเก้าของเจียงก้วยเหริน

เจ้าอินนั่งอมยิ้มอยู่ที่ตำแหน่งประธาน ทำทางอารมณ์ดีกว่าปกติถึงขั้นคืบอาหารให้เจ้าของวันเกิดด้วยตนเอง เจียงฮว่าเย่วที่ถูกหมางเหมินมากกว่าครึ่งปีลابل้มใจจนขอบตาแดง

หลังดื่มสุรากันไปได้พอสมควร เทียนจิวพลันโผล่เข้ามากระซิบอะไรบางอย่างข้างหูชั้นที่ใหญ่หลัวเหิง สีหน้าของหลัวเหิงเปลี่ยนไป เขารีบเข้าไปกระซิบรายงานเจ้าอิน เจียงฮว่าเย่วเห็นเช่นนั้น จิตใจก็เริ่มจมดิ่ง แต่แล้วกลับเห็นเจ้าอินยังคงนั่งอยู่ สีหน้าหนึ่งสงบ ไม่มีท่าที่ยินดีหรือโกรธเคี้ยวแต่อย่างใด กลับเป็นหลัวเหิงที่ขยับปากเปิดปิด ทำที่กระวนกระวายยิ่งนัก สุดท้ายเจ้าอินยกมือข้างหนึ่งเป็นสัญญาณให้เขาถอยออกไป หลัวเหิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “แต่ว่าฝ่าบาท...”

เจ้าอินโบกมือ หลัวเหิงจึงทาบปากทันที ค้อมตัวถอยออกไป

เจียงฮว่าเย่วอดถามไม่ได้ “ฝ่าบาท เกิดอะไรขึ้นหรือเพคะ”

เจ้าอินละลายตาจากการร้ายรำตรงหน้า เขาหรีตาลงเล็กน้อยส่งยิ้มให้

นาง “ไม่มีอะไร คินนี่อะไรก็ไม่สำคัญเท่างานวันเกิดของสนมรัก”

หัวใจที่ค้างเติ่งอยู่กลางอากาศของเจียงฮว่าเยว่จึงค่อยวางลงได้ นางถอนหายใจ เอ่ยเสียงหวาน “ฝ่าบาททรงดีต่อหม่อมฉันยิ่งนัก...” กระซิบพลางเอนกายเข้าไปหา เจาอินไม่ปฏิเสธ ยื่นมือไปโอบนางเข้ามาพิงตั่ง ชมการแสดงด้วยกัน ความโปรดปรานที่แสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งเช่นนี้ ทำเอาเหล่าสนมที่เป็นไม้ประดับอยู่รอบๆ ได้แต่มองอย่างเช่นเขี้ยว เสียดแทงหัวใจไม่เข้าใจว่าเหตุใดเจียงก๊วยเหรินจึงเริ่มเป็นที่โปรดปรานภายในชั่วข้ามคืนอีกครั้ง ทั้งมีบางคนยิ่งตึงเครียด คิดว่าเหตุใดซีเหอฟูเหรินกับจี้ก๊วยผินจึงไม่มาร่วมงานนี้ด้วย หากพวกนางทั้งสองมา เจียงฮว่าเยว่ไม่มีทางได้ครอบครองความโดดเด่นไว้แต่เพียงผู้เดียวเช่นนี้แน่ ทว่าสองคนนั้น คนหนึ่งก็รังอันล้ำค่าป่วยอีกคนก็เดินทางไปไหว้พระที่วัดตั้งกั๋วเมื่อสามวันก่อน ยังไม่กลับมา จึงไม่ได้มาปรากฏตัวที่งานเลี้ยง

หลังงานเลี้ยงเลิก เจาอินยอมต้องอยู่ค้างที่ตำหนักงยาหนึ่ง แต่พอยามซาฬหนึ่งเค่อ¹ เขากลับลุกขึ้นเสียบๆ โดยไม่ทำให้เจียงฮว่าเยว่รู้สึกตัวตื่น สวมเสื้อคลุม เดินออกจากตำหนัก

ด้านนอกเงียบสงัด บรรดาข้าหลวงต่างแยกย้ายกันไปพักผ่อนแล้ว องค์รักษ์ที่อยู่เฝ้ากลางคืนได้รับคำสั่งล่องหน้า พอเห็นเขาก็ค้อมค่านับ มิได้ส่งเสียง

เถียนจิวยี่นเสียบๆ กลางสายลมราตรี เหมือนนางภูตพรายได้แสงจันทร์ มีเสื้อที่เพิ่งพาดอยู่ที่แขน พอเห็นเจาอินออกมา ก็รีบเดินเข้าไปยื่นเสื้อคลุมให้เขา

เจาอินก้าวเดินพลางเอ่ยถาม “คนเล่า?”

“รออยู่ที่โถงรื้อยวจีพะยะคะ”

“ให้พวกเขาคอยเสียนาน”

“คนเป็นขุนนาง การรอฝ่าบาทเป็นเรื่องที่สมควรแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นฝ่าบาททรงไม่เอาจบลีกตัวได้เนื่องจากรับปากชูเฟยไว้ พวกเขาล้วนเข้าใจดีพะยะคะ”

¹ เวลา 3.15 นาฬิกา

เจอาอินยี่มบาง ๆ สีหน้าดูไม่ออกว่ายินดีหรือเยาะหยัน เขาเดินเข้าไปในห้องทรงพระอักษรด้วยท่าที่ไม่มีใครคาดเดาความคิดได้ จากนั้นก็เลียวตรงประตูข้างเพื่อเข้าไปในห้องลับห้องหนึ่ง

ห้องลับปิดทึบไม่มีหน้าต่าง แต่การประดับตกแต่งประณีตวิจิตรยิ่งนัก โต้ะยาวแกะจากหยกขาว ข้าง ๆ วางตั้งนุ้มแปดตัว ทุกตัวล้วนมีคนนั่งรออยู่แล้ว แต่ละคนมีรูปลักษณ์และการแต่งกายต่างกัน แต่ทุกคนล้วนเป็นบุรุษที่อยู่ในวัยรุ่งโรจน์ ที่อาวุโสที่สุดก็ไม่เกินสามสิบปีเศษ ที่อายุน้อยที่สุดอยู่ในวัยเพิ่งสวมครอบเกี้ยว² พอทุกคนเห็นประตูเปิดก็พากันลุกขึ้นทำความเคารพ

เจอาอินโบกมือ สาวเท้าเข้ามาหนึ่งที่โต้ะ “วามา ตกลงเกิดอะไรขึ้น”

คนสวมชุดสีน้ำเงินไพลินผู้หนึ่งก้าวออกมาก่อน เขามีโครงหน้าเหลี่ยมหน้าตาธรรมดา ดวงตาคมปลาบคุกคามคน เอ่ยด้วยน้ำเสียงแจ่มชัดกังวาน “ทูลฝ่าบาท เราได้ข่าวล่าสุดมาว่า...อีกห้าวัน ผู้ที่จะประกอบพิธีราชาภิเษกขึ้นเป็นเจิ้งหวังคนใหม่มีชื่อองค์ชายใหญ่หลินซู แต่เป็นองค์หญิงอีซู...ทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของฉีอ่าวโหว”

เจอาอินมุ่นคิ้วเล็กน้อย ไม่พูดอะไร

คนชุดม่วงอีกคนก้าวออกมา เขามีรูปหน้ายาวคางแหลม ลักษณะเป็นคนจิตใจคับแคบ เสียงเล็กแหลมสูงกว่าคนแรก “ก่อนหน้านั้น ตอนที่ฉีอ่าวโหวเร่งเดินทางไปแคว้นเจิงโดยพลการ กระหม่อมก็รู้สึกไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง และพอเขาไปถึงแคว้นเจิงก็กระทำการกำเริบเลียบสานจริง ๆ ถึงขั้นกล้าพลิกฟ้าดิน ทำให้แผนการที่เราอุตส่าห์วางไว้ด้วยความลำบากมาหลายปีต้องพังหมด!”

ชายหนุ่มชุดเขียวอายุประมาณสิบแปดสิบเก้าปีเอ่ยเสียงเรียบ “อันที่จริง สถานการณ์ที่เป็นไปในตอนนี้ก็ไม่มีสิ่งใดไม่ดี”

“ไม่มีสิ่งใดไม่ดีอย่างไรกัน” คนชุดม่วงปล่นเอ่ยด้วยน้ำเสียงดุดัน เขาหันไปจ้องชายหนุ่มชุดเขียวอย่างขุ่นเคือง “อย่าลืมเจตนาเดิมของเราสิ! มิใช่

² หมายถึงชายหนุ่มที่อายุประมาณ 20 ปี ในสมัยโบราณ เป็นช่วงวัยที่จะต้องผ่านพิธีสวมกวนหรือสวมครอบเกี้ยว แสดงถึงการที่เด็กหนุ่มก้าวสู่ผู้ใหญ่เต็มตัว

แค่เปิดท่าเรือเพิ่มขึ้นเพื่อจะได้เก็บภาษีเยอะขึ้น ได้เงินหลายพันหลายหมื่น! ในความเห็นข้า หากไม่บรรลุป้าหมายแรกเริ่ม ย่อมถือว่าขาดทุน และการขาดทุนก็มีโช่เรื่องดี!”

คนชุดน้ำเงินพยักหน้า “มีผิด อีซูขึ้นเป็นเฉิงหวัง จากหน้าคูเป็นมิตรกับแคว้นเรา มีการเปิดท่าเรือและเอื้อประโยชน์ให้ แต่นั่นยังห่างไกลจากแผนการแรกเริ่มของเรามาก...เดิมเรามีได้ต้องการช่องทางพิเศษเพื่อทำเงิน แต่เราต้องการให้เกิดความวุ่นวายระหว่างสามแคว้น นั่งบนญูดเลือกัดกัน³ รอรเป็นชาวประมงรวบรวมผลประโยชน์⁴ ฉวยโอกาสหน้าศึก สร้างความเกรียงไกรทั้งสี่ทะเล! การกระทำของฉีอ่าวโหวเป็นการตัดความวุ่นวายอย่างไม่ต้องสงสัย ทำให้โอกาสงามที่มีอยู่เดิมต้องหลุดมือไป เช่นนี้ เยียนและอีสองแคว้นก็จะได้ประโยชน์ รุ่งเรืองต่อไป ทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้แคว้นเฉิงได้พักส่งสมกำลัง”

บุรุษชุดเทาคนหนึ่งเอ่ยซ้ำๆ “อย่าลืมว่า สตรีเป็นหวงดี คือต้นตอแห่งความวิบัติ”

ชายหนุ่มชุดเขียวเอ่ยขัดอย่างไม่สะทกสะท้าน “ข้าขอเตือนทุกท่าน ลักนิต...อย่าได้ดูแคลนสตรี” เขาโค้งมุมปากเป็นรอยยิ้ม “โดยเฉพาะอย่างยิ่งจงอย่าสบประมาทอีซู เรื่องอื่นยังไม่ต้องพูดถึง ลำพังแค่นางสามารถทำให้ฉีอ่าวโหวยอมช่วยเหลือนางได้ก็พอ...ขอถามหน่อย หากเปลี่ยนเป็นทุกท่านที่นั่งอยู่ตรงนี้ จะมีสักกี่คนที่ทำได้”

คนชุดม่วงเยาะหยัน “เพราะเหตุนี้ข้าถึงได้บอกว่า การกระทำครั้งนี้มีปัญญา! เพราะไม่ว่าจะด้วยอารมณ์หรือเหตุผล ฉีอ่าวโหวก็ไม่ควรสนับสนุนอีซู ยิ่งกว่านั้น เขายังทำโดยผลการ มิได้กราบทูลให้ฝ่าบาททรงทราบก่อน เขามีจุดประสงค์ใดกันแน่”

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกไป ทั้งห้องก็เงียบกริบ

ท่ามกลางความเงียบที่ผิดปกตินี้ เจ้าอินหยิบพู่กันด้ามหนึ่งบนโต๊ะขึ้นมากวงเล่น สายตาทุกคู่มองไปที่เขาเพื่อสังเกตท่าที ทว่าเขากลับไม่มีทีท่า

³ หมายถึง ดูสองฝ่ายทะเลาะกัน รอนทั้งสองฝ่ายเพลิงพล้ำค่อยเข้าไปเก็บผลประโยชน์

⁴ มาจากสำนวนเต็มว่า “นกรกระยางทะเลาะกับหอยกบ ชาวประมงได้ประโยชน์” หมายถึง สองฝ่ายที่ต่อสู้กันไม่ได้ประโยชน์อะไร กลับเป็นโอกาสให้ฝ่ายที่สามเข้ามากอบโกยผลประโยชน์

ใด ๆ นอกจากเล็กคิ้วเล็กน้อย “พูดต่อสิ หยุดทำไม”

คนชุดม่วงจึงได้แต่เอ่ยต่อ “ฝ่าบาท มิใช่ว่ากระหม่อมมีอคติต่อ ฉีอ่าวโหว่ หลายปีมานี้ เขาทุ่มเทแรงกายแรงใจทำงานถวายพระองค์จริง ๆ แต่เพราะที่ผ่านมาเขาสรางผลงานไว้ดีมาก ทำให้ฝ่าบาทไว้วางพระทัยในตัวเขามากขึ้นทุกวัน ทั้งยังพระราชทานอำนาจให้เขามากขึ้นเรื่อย ๆ มองไปทั้งสี่แคว้น ไต่หลักต่างรู้ว่าในบรรดาขุนนางแคว้นนี้ ฉีอ่าวโหว่เป็นใหญ่ที่สุด เมื่อมองดูภายในแคว้น ราษฎรล้วนกราบไหว้บูชาเขาราวกับเทพเจ้า แม้เขาจะไม่มีอำนาจทหารในมือ แต่แม่ทัพใหญ่หลายคนในตอนนี้นล้วนเป็นคนที่ได้รับการสนับสนุนจากเขา แม้เขาจะไม่แทรกแซงฝ่ายปกครอง แต่ในการสอบคัดเลือกทั้งสองครั้ง เขาคือผู้ตัดสิน...ไม่ทันรู้ตัว เขาก็มีเหมินเค่อมากมาย นับไม่ถ้วน ไม่ทันรู้ตัว เขาก็สร้างคุณูปการกับผู้คนไปทั่วแล้ว และไม่ทันรู้ตัว...เขาก็กลายเป็นหนึ่งกึ่งตระกูลเลิศล้ำ”⁵

หางตาของเจ้อินกระตุกนิด ๆ จนแทบไม่อาจสังเกตเห็น แต่ยังคงนั่งเงยบคนชุดม่วงสุดสรวลใจเล็กก่อนผ่อนลมหายใจยาว “ฝ่าบาท ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา การที่ขุนนางมีอำนาจมากเกินไป บารมีสูงส่งเกินไป ย่อมนำมาซึ่งความวุ่นวาย ยามที่คนผู้หนึ่งถูกผลักดันขึ้นสู่ที่สูง ไม่ว่าเจตนาเดิมของเขาจะบริสุทธิ์เพียงใด ไม่ว่าความคิดอ่านของเขาจะเรียบง่ายเพียงใด สุดท้ายย่อมมีอจเอาชนะ ‘สถานการณ์ที่พาไป’ ดูอย่างบูรพกษัตริย์หลิวปัง⁶ เดิมเป็นเพียงถึงจาง⁷ ธรรมดา ถึงขั้นถูกบิดาบริภาษว่าเป็น ‘อันธพาล’ ผู้ใดจะคิดว่าเขาจะกลายเป็นผู้รวบรวมแผ่นดินจงหยวน ถึงขั้นกำราบเทพสงครามเซียงอวี่⁸ ชื่อเสียงเกริกก้อง จากชาวนายากจน ได้ครองตำแหน่ง...ฝ่าบาท เราได้ยินได้ฟังตำนานเหล่านี้มามีใช้น้อย”

“ระวังคำพูดของท่านด้วย” บุรุษชุดเทาเอ่ยเสียงเย็น “เซียงอวี่หยิ่งผยอง ฉินหวังเลอะเลือน จะเอามาเปรียบกับฝ่าบาทของเราได้อย่างไร”

⁵ หมายถึง คนที่รุ่งเรืองโดดเด่นเหนือใคร

⁶ ยันเกาจู่ ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น (207 - 195 ปีก่อนคริสตศักราช)

⁷ ตำแหน่งขุนนางท้องถิ่นที่เล็กที่สุด คล้ายตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน

⁸ ฉูป้าหวัง (ฉือปาอ๋อง) ขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่ยุคปลายราชวงศ์ฉิน เป็นคู่ปรับคนสำคัญของ

“ได้ ไม่พูดถึงบุรพชน เอาแค่เซวีย์ไหวแม่ทัพผู้กั้วคนก่อน เขาจงรักภักดีต่ออดีตหวงตี้ บุกน้ำลุยไฟ ทั้งยังทุ่มเทส่นับสนุนฝ่าบาท ถวายการอารักขาอย่างเต็มที่...ผลเป็นเช่นไร หรือเรายังอยากมีเซวีย์ไหวคนที่สอง?” คนชุดม่วงเอ่ย สายตาคมปลาบกวาดมองใบหน้าทุกคน แต่ละคนล้วนมีสีหน้าแตกต่างกันไป

ชายหนุ่มชุดเขียวเงียบบิ่ไปนานก่อนเงยหน้าขึ้นมองตอบคนชุดม่วง “ท่านพูดมาเสียมากมายขนาดนี้ ข้าอยากรู้เพียงเรื่องเดียว...ตกลงว่าฉีอ้าวไหว เขาทำความผิดเรื่องอะไรกันแน่”

“เขาลอบเดินทางไปยังแคว้นเฉิงโดยไม่ได้รับอนุญาต นั่นคือความผิดข้อแรก ไม่สนใจเจตนาดั้งเดิมของฝ่าบาท ยื่นมือไปสยบความวุ่นวาย นี่คือการผิดข้อสอง ส่นับสนุนเจ้าแคว้นคนใหม่ที่มีได้เป็นคนอับปัญญา เป็นความผิดข้อที่สาม ลำพังสามข้อนี้ก็พอให้ประหารเขาได้เป็นร้อยครั้งแล้ว” พุดมาถึงตรงนี้ ดวงตาของคนชุดม่วงฉายแววดุดัน เขายิ้มเย้น “หากสามข้อนี้ยังไม่พอ ข้ายังยกขึ้นมาได้มากกว่านี้ หนึ่งในนั้นยังมีเรื่องนี้ด้วย...เขากับซูเฟยมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันอย่างลับ ๆ จากที่สายสืบรายงาน หลังจากที่เขากับซูเฟยได้เจอกัน ทั้งคู่ก็ไม่เคยแยกห่างจากกันเลย”

ชายหนุ่มชุดเขียวหน้าซีด สุดท้ายก็หมดคำพูด

นับแต่โบราณ เรื่องต้องห้ามที่สุดของคนเป็นหวงตี้ก็คือการที่ขุนนางลอบหมายปองของของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเกี่ยวกับซูเฟยผู้นี้ ตามหลักแล้ว เดิมนางเป็นภรรยาของฉีอ้าวไหว แต่เพราะถูกฝ่าบาทใช้ราชโองการแย่งตัวมากลางคัน สำหรับเรื่องนี้ เจตนาของฝ่าบาทชัดเจนมาก คนเป็นขุนนางพึงหลีกเลี่ยงให้ แต่เขากลับไม่คำนึงถึงสถานะของกันและกัน ยังคงคบหากันซ้ายันค้ำ...ไม่รู้จริง ๆ ว่าฉีอ้าวไหวเป็นพวกใจกว้างจนไม่นำพา หรือว่าจงใจต่อต้านฝ่าบาทกันแน่

คนชุดม่วงเห็นทุกคนเงียบบิ่ก็รู้ว่าพวกเขาต่างเห็นด้วยกับคำพูดของตน จึงหันไปค้อมคำนับให้เจ้อิน “ฝ่าบาท กระหม่อมกับฉีอ้าวไหวมิได้มีความแค้นส่วนตัว ที่มารวมตัวกันในวันนี้ ก็มีได้มีเจตนาโจมตีไหวเยี่ย แต่เราเป็นที่ปรึกษาของฝ่าบาท มีหน้าที่คิดเพื่อฝ่าบาทให้รอบด้านที่สุด ป้องกันไว้ก่อนที่จะเกิดปัญหา และผลจากการหารือร่วมกันของเราคือ...อำนาจของ

นี่อ้าวโหวมีมากเกินไป ต้องลดทอนลง หาไม่ หากปล่อยให้เขาแข็งแกร่งกว่านี้ ถึงเวลานั้นจะควบคุมเขาก็สายเกินการแล้ว อีกทั้ง แม้ความโปรดปรานที่ทรงมีต่อฉีอ้าวโหวในยามนี้ จะยังไม่มื่ออะไรน่าเป็นกังวล แต่ก็ยากจะหลีกเลี่ยงความไม่พอใจในหมู่ข้าราชการ ยามเบื้องบนประทานฝนลงมา ก็ควรให้ฝนตกทั่วฟ้า หากจำกัดอยู่ที่บริเวณเดียว ที่นั่นก็จะอุดมสมบูรณ์ ขณะที่แผ่นดินบริเวณอื่นๆ แห้งแล้งเพราะขาดน้ำ ขอฝ่าบาทโปรดทรงวินิจฉัยด้วย”

เจ้าอินวางพู่กันไว้บนปลายนิ้ว นิ้วโป้งกอดปลายพู่กันเบาๆ พู่กันก็หมุนควงรอบนิ้ว เขาทำเช่นนั้นหลายรอบ ดูจดจ่อแต่ก็มีได้ให้ความสนใจต่อสิ่งใด

คนชุดม่วงกับคนชุดน้ำเงินมองตากัน คนชุดน้ำเงินเอ่ย “กระหม่อมทราบฝ่าบาทโปรดโหวเยี้ย โหวเยี้ยคืออัจฉริยะชนที่หาได้ยากยิ่งในรอบร้อยปีจริง ๆ พวกกระหม่อมมิได้หมายความว่า ‘คนอัจฉริยะเช่นนี้เกินกำลังควบคุมของฝ่าบาท’ แต่หากจะเลี้ยงเสีย การหลับหูหลับตาให้อาหารมันไม่อาจทำให้มันเชื่อฟังคำสั่งได้อย่างแท้จริง เมื่อใดควรให้เนื้อเป็นรางวัล เมื่อใดควรลงแส้ให้หลายจำ ทั้งสองอย่างต้องควบคู่กัน จึงจะฝึกสัตว์ให้เชื่อฟังได้ ฝ่าบาททรงประทานเนื้อให้เสียอย่างโหวเยี้ยมากเกินไป ถึงเวลาต้องลงแส้เขาบ้าง เขาจะได้ไม่ลืมว่าผู้ใดคือนายของเขา เช่นนี้ ภายหน้าเขาจะได้ไม่แอบทำอะไรโดยพลการนอกพระเนตรพระกรรณอีก”

คนชุดม่วงเสริม “หรือพูดอีกอย่างก็คือ จะสนับสนุนใครเป็นเจ้าแคว้นล้วนไม่สำคัญ แต่สิ่งสำคัญคือ เขาควรกราบพูลฝ่าบาทให้ทรงทราบก่อน หากฝ่าบาทหยักพระพักตร์ เขาจึงจะสามารถลงมือได้ หากฝ่าบาทไม่ทรงยินยอม เขาก็ห้ามกระทำการเด็ดขาด!”

แกรีก! นิ้วโป้งที่หมุนควงพู่กันเบี่ยงเล็กน้อย ทำให้พู่กันเลื่อนหลุดจากปลายนิ้วของเจ้าอิน ตกลงบนโต๊ะ กลิ้งซลุกๆ ไปจนสุดขอบโต๊ะ

...ผ่านหน้าที่ปรึกษาทั้งแปดที่นั่งอยู่ไปที่ละคน

ดวงตาของทั้งแปดคนวูบไหว พวกเขาไม่อาจบอกได้ว่านี่เป็นความจริงหรือเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ

สุดท้ายก็ได้ยินเสียงถอนหายใจ ริมฝีปากบางที่เค็งหยักได้รูปขยับ

น้อยๆ ในที่สุดฝ่าบาทของพวกเขาทีละสายตาจากพู่กัน มองทุกคนพลางเอ่ย
ซ้ำๆ “ครั้งสุดท้าย”

ทั้งแปดคนมองหน้ากัน

เจ้าอินลุกขึ้น เอ่ยซ้ำอีกครั้งด้วยสีหน้าเรียบเฉย เหมือนกำลังกำชับ
พวกเขา ทั้งเหมือนกำลังพูดกับตนเอง “ครั้งสุดท้าย” เอ่ยจบก็สะบัดแขนเสื้อ
เดินจากไป ปล่อยให้ทั้งแปดคนมองหน้ากันไปมาด้วยความงุนงง

ผ่านไปนานหลังจากเจ้าอินเดินออกจากโถงร้อยวจีไปแล้ว จึงมีเสียง
ของใครคนหนึ่งดังทำลายความเงียบ เขาเอ่ยอย่างหวาดหวั่น “ครั้งสุดท้าย
ที่ฝ่าบาทรับสั่ง...หมายความว่าอะไร”

ชายหนุ่มชุดเขียวเอ่ยเสียงเบา “ข้าคิดว่าฝ่าบาทต้องการรับสั่งว่า
นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่จะยอมปล่อยไม่เอาความฉี้อ้าวโหวกระมัง”

คนชุดน้ำเงินนิ้วหน้า “ซึ่งก็หมายความว่า...”

คนชุดม่วงเอ่ยต่อจากเขาด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “หมายความว่า หาก
ครั้งหน้า ฉี้อ้าวโหวยังทำความผิดเช่นนี้อีก ก็ถึงคราวที่เขาจะถูกกำจัด”

ไล่เทียนแตกดั่งเปรี๊ยะ สะเก็ดไฟกระเด็นออกมา สว่างวูบขึ้นชั่วขณะ
ส่องจับอักษรสี่เขียวสามตัว “โถงร้อยวจี” บนแผ่นป้ายไม้ฉุ่มที่แขวนหน้าห้อง
ดูสีกลับอย่างประหลาด

ในเวลาเดียวกัน เจ้าอินเดินไปตามระเบียบทางเดินยาวนอกห้องทรง
พระอักษร เขาแหงนหน้ามองดวงจันทร์ข้างแรมครึ่งดวงกลางท้องฟ้า อีกา
ตัวหนึ่งบินผ่านไปพร้อมกับร้องกาๆ สามครั้ง

เทียนจิวคอยติดตามอยู่ใกล้ๆ พอได้ยินเสียงก็ติดนิ้วเบาๆ อีกา
แผดร้องลั่น ร่วงลงมาจากฟ้า ตกกลงตรงหน้าเจ้าอิน ห่างออกไปครึ่งจิวพอดี

“ให้ข้าน้อยจัดการเองพะยะค่ะ” เทียนจิวรีบก้าวออกไปเตรียมก้มลงเก็บ
แต่เจ้าอินยกเท้าย่างบนตัวอีกา ผ่านมันไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย เทียนจิว
ตัวแข็งที่อันทันใด เขาซ่อนตาขึ้นสังเกตสีหน้าของโอรสสวรรค์ ใต้แสงจันทร์
ราตรี ใบหน้านั้นยิ่งดูซีดขาวกว่าปกติ และเพราะไม่มีรอยยิ้ม จึงยังไม่อาจ
คาดเดา

“ฝ่าบาท?” เขาเอ่ยอย่างระมัดระวัง

ใต้แสงจันทร์ ไบหน้าของเจ้าอินถูกอาบไปด้วยแสงสีเงินยวงซีดจาง รุ่มาตาเข้มขึ้น นอกจากดูหล่อเหลาทรงเสน่ห์อย่างร้ายกาจแล้ว ยังเผย ความเศร้าสร้อยอย่างไม่อาจบรรยายออกมาด้วย

เขาแหงนหน้ามองดวงจันทร์บนท้องฟ้าอยู่เช่นนั้น หลังจากยืนนิ่ง อยู่นาน จึงเอ่ยออกมาเพียง
“เราจะไปหาซีเหอ”

ตำหนักเป่าหว่า

สองอักษรรูปทรงเหมือนผีเสื้อสลักบนแผ่นหยก ที่มุมทั้งสี่ฝังมุกราตรี ขนาดเท่าผลหลงเหยี่ยนมุมละหนึ่งเม็ด ทอประกายลงบนบานประตูไม้จ้อถ่าน สูงตระหง่านและบันไดหยกขาวเบื้องล่าง

ก้าวขึ้นบันได เดินลัดเลี้ยวไปตามระเบียบทางเดินเจ็ดชั้น ก็ปรากฏ เรือนที่กำแพงประดับด้วยแก้วหวิวหลี่พื้นปูด้วยแก้วผลึก แม้เป็นยามราตรี แต่แสงไฟยังคงสว่างไสว ทั้งหมดมีเสียงดนตรีขับกล่อมแว่วมาจากโถงใหญ่ ใต้ยื่นไม่ค่อยชัดเจนนัก

เจ้าอินมิได้เดินไปทางนั้น แต่กลับลัดเลาะไปตามเส้นทางเล็กใน ป่ามรกต เข้าไปในลานเรือนด้านหลัง เมื่อเทียบกับความครึกครื้นในลาน ด้านหน้าแล้ว ที่นี่มีแต่ความเงียบสงัด

นางกำนัลสองคนกำลังนั่งคุยกันเสียงเบาอยู่ข้างบันไดที่สุตระเบียง ทางเดิน พอเห็นเจ้าอินก็ตกใจ รีบค้อมตัวทำความเคารพ เจ้าอินแหวกมู่ลี่ ไม้ไผ่โปร่งเข้าไป

ดวงจันทร์สาดแสงเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดกว้าง แผ่กระจายความ เงียบเหงาไปทั่วทั้งห้อง

ท่ามกลางแสงเงาอ้างว้าง สตรีผู้หนึ่งนอนอยู่ใต้ผ้าห่ม เรือนผมดำยาว แผ่สยายข้างหมอนดูจันทก ดวงตาปิดสนิท ลมหายใจสม่ำเสมอ

เจ้าอินเดินเข้าไปด้วยผีเท้าเบากริบจนแทบไม่ได้ยิน

แสงจันทร์ตกลงบนไบหน้าของซีเหอ เกิดเป็นเงาดำจางๆ ใต้แพขนตา และจมูก เครื่องหน้ายามนิทราดูสงบนุ่มนวล

เจ้าอินนั่งลงข้างเตียง จ้องมองนางอยู่นาน อะไรบางอย่างในแววดา

เหมือนจะมลายหายไป แปรเปลี่ยนเป็นความลึกซึ้ง อ่อนโยน เขายื่นมือไป
ลูบริมฝีปากของนางเบาๆ อย่างระมัดระวังและอ้อยอิ่ง

มุมปากของซีเหอโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม

ดวงตาของเจอาอินเป็นประกาย เขายิ้มตาม

“อย่างกวนน่า...” ซีเหอเงี้ยว เบือนหน้าหลบเล็กน้อย

เจอาอินโน้มตัวไปจุมพิตนาง ซีเหอยิ้มพลางปิดป้ายมือโดยไม่รู้ตัว
พูดเสียงงึมงำ “เลิกกวนได้แล้ว...เสียวหวง”

เจอาอินชะงักค้าง

แสงจันทร์ดูจางพร่าหม

ผิวของคณามได้ผ้าแพรผุดผาดดูจางซ่าง ใบหน้างามพริ้ง โดยเฉพาะ
ในยามนี้ เมื่อรอยยิ้มกลืนกิน แม้จะยังมีได้สัมผัส แม้จะยังคงอยู่ใน
ความฝัน ทว่าคิ้วตาเปี่ยมไปด้วยความยินดีไม่คลาย ยวนเสน่ห์รัตรังใจ
งามพิลาสลุ่มเมื่อง

เจอาอินโน้มตัวค้างอยู่เช่นนั้นพักใหญ่ ก่อนจะค่อยๆ ถอยกลับมา เขา
มองซีเหอที่นอนอยู่บนเตียง ลึกลงไปในแววตาเริ่มจับตัวเป็นน้ำแข็ง

ซีเหอเหมือนจะสัมผัสได้ หัวคิ้วขมวดมุ่นนิดๆ รู้สึกตัวตื่นขึ้นมา
พอเห็นเขา นางก็มีท่าทีทักใจและงุนงงเล็กน้อย “ฝ่าบาท?” ยังไม่ทันขาดคำ
เจอาอินก็ยื่นมือออกไปรวบตัวนางมากอดแน่น

ซีเหอขึ้นตัวตามสัญชาตญาณ เจอาอินจึงผ่อนแรงลงแต่ยังไม่ยอม
คลายอ้อมกอด ซีเหอหยุดดิ้น น้ำเสียงเกียจคร้าน “คืนนี้มีงานฉลองวันเกิด
เจียงก๊วยเหรินมิใช่หรือเพคะ เหตุใดฝ่าบาทไม่ประทับอยู่กับนาง แต่กลับ
มาหาหม่อมฉัน”

“เราคิดถึงเจ้า”

“หือ?” ซีเหอเลิกคิ้วเล็กน้อย ทว่าน้ำเสียง แทนที่จะบอกว่าประหลาดใจ
มีสื่อบอกว่ากำลังเยาะหยันดีกว่า

เจอาอินซุกไซ้ใบหน้ากับซอกคองาง สูดหายใจลึก เอ่ยเสียงงึมงำเหมือน
ตกอยู่ในความฝัน “ซีเหอ...ซีเหอ...ซีเหอของเรา...”

ริมฝีปากของซีเหอขยับเหมือนอยากพูดอะไรบางอย่าง ทว่าสุดท้าย
ก็มิได้พูดออกมา

“รู้หรือไม่ว่าเราเห็นเจ้าครั้งแรกเมื่อใด”

มุมนปากของซีเหอเหยียดออก “มีใช้วันที่นางกำนัลเข้าใหม่ต้องไปรวมตัวกันเพื่อถวายบังคมเซี่ยหวงโฮ่วหรือเพคะ”

เจาอิ่นส่ายหน้า “มีใช่ เราเคยเห็นเจ้าและรู้จักเจ้ามาก่อนหน้านั้นแล้ว”

ดวงตาของซีเหอฉายแววประหลาดใจ ท่าที่เริ่มต้นตัว

“เดือนสามที่อากาศยังหนาวเย็น เจ้าซั๊กฝ้ายูริมแม่น้ำ สวมเสื้อผ้าบางมาก จมูกกับมือเย็นจนแดง จากนั้นเจ้าก็หนีบ้านสุราด้านหลังมาจิบก่อนจะทำงานต่อ...” เจาอิ่นเล่ามาถึงตรงนี้เขาก็คลายมือ ผลักตัวนางออกเล็กน้อย เห็นท่าทีงุนงงของซีเหอ เขาก็ยิ้มพลงลอบผมนางเบาๆ “ตอนนั้นเจ้าเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาซั๊กฝ้าย จนไม่เห็นข้าที่นั่งอยู่ในรถม้าข้างทาง แต่ข้าเอาแต่มองเจ้าผ่านม่านรถ มองแล้วมองอีก ตั้งแต่นั้นมา ข้าก็บอกตนเองว่า จะต้องได้เจ้ามาให้ได้”

ซีเหอทำสีหน้าเดียดฉันท

เจาอิ่นไม่โกรธที่นางทำท่าที่เช่นนั้นใส่เขา กลับยิ้ม “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใด”

ซีเหอไม่ตอบ

เจาอิ่นทอดสายตาไปไกล น้ำเสียงแผ่วเบา “นับตั้งแต่เราจำความได้ ภาพที่เจเนตาเราที่สุดคือท่านแม่กำลังซั๊กฝ้าย นางมีชาติกำเนิดต่ำต้อย พระบิดาโปรดนางเพียงชั่วครั้งชั่วคราวก็ลืมเลือน นางกำนัลระดับเดียวกัน ทั้งริษยาและเยาะหยันนาง คอยเหยียบย่ำซ้ำเติม ชอบให้นางทำงานหนักที่ต้องใช้แรงเสมอ นางเป็นคนหัวอ่อน ให้อะไรก็ยอม ทุกคนโยนเสื้อผ้าให้นาง นางก็เอาไปซักอย่างว่าง่าย อากาศหนาวจัด มือนางบวมเหมือนหมั่นโถว เต็มไปด้วยรอยปริแตก ยามโดนน้ำก็จะเจ็บถึงหัวใจ เพื่อบรรเทาความเจ็บปวด นางจึงแอบไปขโมยสุราจากในครัว...”

ซีเหอจ้องเขานิ่ง คราวนี้นางตื่นตะลึงอย่างแท้จริง

นับตั้งแต่นางเข้าวังมาก็เป็นที่โปรดปราน อาจพูดได้ว่าในตำหนักหลังนางเป็นคนที่ได้อยู่กับเจาอิ่นมากที่สุด ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่เจาอิ่นเล่าเรื่องในวัยเด็กของตนเองให้นางฟัง

แสงจันทร์รูปไหว ใบหน้าของเจาอิ่นตกลอยใต้เงามืดจนมองไม่เห็นไม่ชัด

มีเพียงดวงตาคู่นั้นที่ทั้งล้าลึกและเป็นประกาย หลังจากเก็บรอยยิ้มเยิบเย็น
ในยามปกติไป สิ่งที่น่าประหลาดคือความเศร้าที่อยากจะบรรยาย

“พอนางดื่มแล้วก็จะคร่ำใจจนร้องเพลงไปพลาง ซักผ้าไปพลาง นาง
ไม่นับว่าเป็นคนงาม แต่เสียงร้องเพลงกลับไพเราะยิ่งนัก ทุกครั้งที่ข้าได้ฟัง
นางร้องเพลงก็จะลืมไปว่าเราสองแม่ลูกอาภัพเพียงใด แต่พอขโมยสุรา
บ่อยเข้าก็ถูกพวกพ่อครัวจับได้ พวกเขาด่าทอนางด้วยคำที่ไม่น่าฟังที่สุด
ข้างปาข้าวของใส่ นางจูงมือข้าวิ่งหนีสุดชีวิต ข้าไม่รู้ว่าเด็กวัยเดียวกัน
ที่อยู่นอกวังเป็นเช่นใด แต่คิดดูแล้ว ตัวข้าในตอนนั้นคงไม่ต่างจากขอทาน
ข้างถนนสักเท่าใด”

ซีเหอเอ่ยเสียงเบา “มิน่า ฝ่าบาทจึงโปรดจี้สู...”

ดวงตาที่กำลังเลื่อนลอยของเจอาอินเหลือบมองนาง

“จี้สูร้องเพลงได้ไพเราะมาก มีโชหรือเพคะ”

ริมฝีปากของเจอาอินยกสูงขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ เขาส่ายหน้า “ไม่...
ไม่เลย ไม่เกี่ยวกับเรื่องนั้น...จี้...จี้สูนาง...ไม่เหมือน นางแตกต่างจาก
พวกเจ้า...”

ซีเหอแค้นเสียงทีที่หนึ่ง ทำหน้าไม่เห็นด้วย

เจอาอินกุมมือนาง เล่าต่อ “ฤดูเหมันต์ตอนที่ข้าอายุเก้าขวบ เข้าวันหนึ่ง
ท่านแม่ออกไปซักผ้า ซ้ำรอนางอยู่ในห้อง รอแล้วรอเล่า รอจนฟ้ามืด นาง
ก็ยังไม่กลับมา สุดท้ายข้าจึงออกไปตามหา กลับพบว่านางหมดสติอยู่ริมน้ำ
ตัวแช่อยู่ในน้ำครึ่งตัว ข้าจับมือนางเขย่าสุดชีวิต ร้องเรียกครั้งแล้วครั้งเล่า
แต่นางก็ไม่ฟื้น ข้ากลัวยิ่งนัก กลัวว่านางจะตายแล้วทิ้งข้าไว้ มีนางกำนัล
และขันทีเดินผ่านมาเป็นพักๆ ข้าขอร้องให้พวกเขาช่วย แต่ไม่มีใครช่วยข้า
เลย ไม่มีเลยสักคน สุดท้ายข้าทำอะไรไม่ได้ จึงกลับไปหาแผ่นกระดาน
กับเชือกที่ห้อง เอาตัวท่านแม่วางบนแผ่นกระดานแล้วใช้เชือกมัด ค่อยๆ
ดึงเชือกลากกลับไปห้อง จากริมน้ำถึงเรือนพัก ระยะเวลาทั้งหมดห้าร้อย
ก้าว ข้าลากอยู่สามชั่วโมงเต็มๆ ไม่มีแสงเดือน มีเพียงแสงเทียนริบหรี่ส่อง
มาจากที่ไกลมาก ข้าลากไปทั้งที่ตัวลั่น แม้แต่จะร้องให้ก็ยังร้องไม่ออก”

“นางตายหรือ”

เจอาอินจ้องตาดนางนิ่ง เขาเงิบไปครู่หนึ่งจึงตอบ “หากเจ้าหมายถึง

ตอนนั้น ก็ยัง”

ซีเหอแม่มริมตีปาก “เช่นนั้น...ต่อมาเล่า”

“นางนอนชมอยู่บนเตียงสิบวันเต็ม จึงจากไป”

ซีเหอร้อง “อา” แล้วเงยไป

“ช่วงสิบวันนั้น ไม่มีใครสักคนมาดูนาง และแน่นอนว่าไม่มีใครมาดูข้าด้วย ดวงตะวันค่อยๆ ลอยสูงขึ้นและค่อยๆ เคลื่อนคล้อย เงามค่อยๆ เคลื่อนไปตามรอยแยกบนบานประตูที่ละนิด ข้ามองเงาเหล่านั้น แล้วก็สงสัยว่า เหตุใดข้าต้องพบเจอชะตากรรมเช่นนี้ ข้าเป็นองค์ชาย! มีชาติกำเนิดสูงส่งที่สุดจากวงศ์คนปัจจุบัน เหตุใดจึงต้องมีวัยเด็กเช่นนี้ เหตุใดพวกรัชทายาทเฉียนจึงได้มุ่งห่มแพรพรรณกินอาหารหยก ขณะที่ข้าไม่มีแม้แต่คนช่วยลากท่านแม่กลับมาที่ห้อง เหตุใดสนมคนอื่นๆ ยามป่วยไข้มีหมอลหลวงมาคอยรักษา แต่ท่านแม่ข้าต้องนอนชมอยู่บนเตียงถึงสิบวัน โดยไม่มีใครเหลียวแลถามไถ่สักคน เหตุใดโลกนี้จึงไม่ยุติธรรม เหตุใดจึงทำกับข้าและท่านแม่เช่นนี้ ข้า...ข้า...” กำปั้นของเจาอิ่นค่อยๆ กำแน่นขึ้น น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นทุ้มต่ำอย่างยิ่ง “ข้าไม่ยอม!”

ซีเหอมองเขาเงยๆ สีหน้าสับสน ผ่านไปนานจึงเอ่ย “เหตุใดจึงทรงเล่าเรื่องเหล่านี้ให้หม่อมฉันฟัง”

“เพราะ...เหตุ...ใด” เจาอิ่นทวนซ้ำด้วยน้ำเสียงเนิบช้าอย่างยิ่ง ทันใดนั้นก็ยิ้มอย่างเหี้ยมเกรียม

หัวใจของซีเหอบีบรัด ทุกครั้งที่เจาอิ่นยิ้มเช่นนี้ หมายความว่า จะต้องมีคนเคราะห์ร้าย ลางสังหรณ์ไม่ดีผุดขึ้นมาทันที

และก็เป็นจริงเช่นนั้น เมื่อเจาอิ่นเอ่ยปากอีกครั้ง “ไม่กี่ปีต่อจากนั้น ในที่สุดข้าก็ได้รู้ว่าเหตุใดข้าจึงต้องพบเจอความยากลำบากเหล่านั้น และเหตุผลนั้นก็แสนง่าย มีแค่สองอักษร เจาอยากรู้หรือไม่” จู่ๆ เขาก็คว้าแขนซีเหอ ดึงตัวนางเข้ามาหา เอ่ยออกมาที่ละคำในระยะประชิด “จี้...อิง”

ซีเหอสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

“จี้อิง! เป็นจี้อิงที่ทำให้วัยเด็กของข้าเลวร้าย เป็นจี้อิงที่แย่งชีวิตแสนสุขที่ควรเป็นของข้าไป! ฉะนั้น ตอนที่ข้ารู้ว่าตัวการของเรื่องทั้งหมดคือเขา สิ่งแรกที่ข้าทำคือส่งคนไปจับตาดูเขา ดูซิว่าคุณชายผู้หยิ่งทะนงตัวจริง

คนนั้นมีชีวิตรุ่งโรจน์ต่างจากข้าโดยสิ้นเชิงเช่นใด!” เจ้าอินพุดมาถึงตรงนี้ สายตาของเขาพลันเลื่อนลอย เขามองนาง จ้องนางหนึ่งๆ แวตพลันเปลี่ยนเป็นคร่ำครวญอีกครั้ง “ต่อมาข้าก็ได้เจอเจ้า พอข้าเห็นเจ้า ไมสิ พอเราเห็นเจ้า ซีเหอ เราได้เห็นเจ้าในวันนั้น”

ขอบตาของซีเหอแดงเรื่อ น้ำเสียงแหบพร่า “จึงทำอะไรผิดต่อฝ่าบาทหรือ”

เจ้าอินมิได้ตอบคำถามนาง เขายังคงพุดกับตนเอง “ยามนั้น เจ้าเป็นคนรักของจี้จิง และเจ้ากำลังซักผ้าฟางกลางจิบสุรากลายนหนาว เช่นเดียวกับท่านแม่...ช่วงขณะนั้น เรารู้สึกว้าหวาดชะตาช่างบังตบ ทว่าก็ใจกว้างนัก มันแย่งคนของเราไปคนหนึ่ง แต่ก็คืนมาให้เราคนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ ไม่กี่วันต่อมา เราจึงเรียกจี้ซีเข้าวัง บอกตาเผ่ากันว่าเราต้องการคนรักของบุตรชายเขา”

ซีเหอสุดหายใจเฮือก เอ่ยเสียงสั้น “เพราะอย่างนี้ วันที่ยี่สิบเก้า เดือนสาม ที่ป่าซิ่ง จี้จิง...”

“วันที่ยี่สิบเก้าเดือนสาม จี้จิงเขียนจดหมายถึงเจ้า ให้เจ้าไปรอเขาที่ป่าซิ่ง แต่เขากลับไม่มา เจ้ารออยู่นานจนโกรธและกลับบ้านไป พบว่าบิดาติดหนี้พินันจนขายเจ้าให้นายหน้าค้าทาส วันต่อมา เจ้าก็เข้าวัง...”

ซีเหอเริ่มสิ้นไปทั้งตัว “เป็นแผนของพระองค์...ทั้งหมดเป็นแผนของพระองค์หรือ”

เจ้าอินจ้องนางตาไม่กะพริบ “ใช่”

ซีเหอตวัดมือตบโดยไม่คิด เจ้าอินไม่หลบ เสียงเฝียะดังสนั่น บนใบหน้าปรากฏรอยแดงห้านิ้ว

“ท่าน! ท่าน...ท่าน...” ซีเหอพุ่งลงจากเตียงทั้งเท้าเปล่า โกรธจนแทบหายใจไม่ทัน นางกุมหน้าอก “เหตุใดจึงทรงทำเช่นนี้ เหตุใดจึงต้องพรากรหม่อมฉันกับจี้จิง เพราะเหตุใด เขาแย่งสิ่งใดไปจากพระองค์ เขาเป็นขุนนางที่มีความชอบที่สุดที่ช่วยให้พระองค์ขึ้นครองบัลลังก์มิใช่หรือ เขามีใช้ขุนนางที่ทรงไว้วางพระทัยที่สุดหรือ เขา...”

เจ้าอินตัดบทนางเสียงเย็น “เจ้าคิดว่าเหตุใดเขาจึงช่วยข้าให้ได้เป็นหวังดี”

ซีเหอนิ่งงัน

“เจ้าคิดว่าเหตุใดสกุลจีถึงไม่ช่วยรัชทายาทเหนือที่เรื่องอำนาจที่สุด ไม่ช่วยจันทวังผู้มีชื่อเสียงดิงาม ไม่ช่วยหงหวังผู้มีสติปัญญาปราดเปรี๊ยะ แต่กลับมาช่วยข้าที่ชาติกำเนิดต่ำต้อย ไร้อำนาจ ไร้คนหนุนหลัง ไม่มีจุดแข็งอะไรเลย”

เขาถามแต่ละคำถาม พลังเดินเข้าไปใกล้ซีเหอที่ละก้าว ซีเหอถอยหลังจนติดกำแพง ไร้ทางถอยอีก สุดท้ายนางกรีดร้องเสียงแหลม ไถลลงนั่งกับพื้น

เจ้าอื่นมองนางจากมุมสูงกว่าอยู่เช่นนั้น สายตาเยียบเย็นดุจกระบี่ดุจน้ำแข็ง คมกริบดุจใบมีด “นั่นเป็นเพราะเขาติดค้างข้า! ซีเหอ เลี้ยวหงของเจ้าติดค้างข้ามากมานัก ดั่งนั้น แม่แต่ตัวเจ้า เขาก็ต้องยกให้ข้า แต่ถึงข้าจะได้เจ้าแล้ว เขาก็ยังติดค้างข้าอยู่ ใช้เท่าใดก็ไม่หมด ไม่มีวันหมด!”

ผ่านมาก็ปีแล้ว ภายในห้องมืดที่มีตะเกียงส่องสว่างเพียงดวงเดียว สาดจับใบหน้าคลุมคิ้วของคนผู้นั้นที่ตะโกนใส่เขาเสียงดั่งลั่น...เจ้าติดค้างข้า ติดค้างข้า ชีวิตนี้ของเจ้าติดค้างข้า!

จึงตื่นขึ้นมาพร้อมเหงื่อเย็นชุ่มศีรษะ

หัวใจเต้นกระหน่ำรุนแรงราวกับจะทะลุออกจากอก ทว่าร่างกายกลับแน่นิ่งราวกับจมอยู่ในปลักโคลน ไม่อาจขยับเขยื้อน

เขาอ้าปากเพื่อสูดหายใจอย่างหนัก แต่กลับยังคงรู้สึกไร้เรี่ยวแรง เหมือนตนเองกำลังจะขาดอากาศหายใจ

เวลานี้เอง ใครคนหนึ่งแหวกม่านออก ยื่นมือหนึ่งมาคว้าแขนเขาแน่น มืออีกข้างกดขวิดตาเย็นเฉียบจ๋อที่ริมฝีปากเขา ของเหลวรสขื่นถูกกรอกเข้ามา พร้อมกับที่อากาศเหมือนจะถูกรอกเข้ามาในโพรงจมูกด้วย ความรู้สึกขาดอากาศหายใจหายไปในพริบตา เขาจึงผ่อนคลายลง

สิ่งที่เข้ามาสู่สายตาคือใบหน้าน้อย ๆ ที่ยับยู่ยงของเซวียไฉ่ “ท่านฝันร้าย”

จึงหอบจนตัวโยน สายตาแตกซ่านเล็กน้อยเพราะความเจ็บปวดรุนแรงเมื่อครู่

เซวียไฉ่เก็บขวดยากลับที่เดิม จู่ๆ ก็หันมาถาม “เลี้ยวหงคือใคร”

“หา?” จีอิงอึ้งไปเล็กน้อย

เขวียไฉ่จ้องหน้าเขา “เมื่อครูของท่านเรียกชื่อนี้”

จีอิงหลุบตาลง ไม่แสดงท่าทีใดๆ เขวียไฉ่จึงเอ่ย “ช่างเถอะ ไม่ต้องบอกหรอก” ว่าแล้วก็เดินจากไป

ตอนที่เขากำลังแหวกมานอกไป จีอิงก็เอ่ย “ใต้หล้ากว้างใหญ่สรรพสิ่งมากมาย ชื่อเป็นเพียงสิ่งบ่งชี้คุณสมบัติโดยกำเนิดของเจ้า เมื่อทุกคนต่างเรียกเจ้าด้วยชื่อเดียวกัน ชื่อนั้นจึงกลายมาเป็นสัญลักษณ์ประจำตัวเจ้า แต่ก็อาจมีใครบางคน ที่สำหรับเจ้าแล้ว แตกต่างออกไป เขามักจะเรียกเจ้าด้วยชื่ออื่นที่พิเศษกว่า” พุดมาถึงตรงนี้ เขาก็เงียบไปเล็กน้อย มุมปากโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ “เสียวงหึง ก็คือชื่อพิเศษของข้า”

เขวียไฉ่มองเขาเงียบๆ ดวงตาเป็นประกาย

คิ้วของจีอิงขมวดมุ่น จากนั้นก็คลายออก สีหน้าดูกระดากอายอย่างหาได้ยาก ทว่ากลับทำให้เขาดูอ่อนโยนยิ่งขึ้น “ชื่อเรียกเช่นนี้แปลกมากหรือ” “ไม่แปลก” เขวียไฉ่ตอบ “เดิมท่านก็ชอบสีแดง”

ถึงคราวจีอิงประหลาดใจบ้าง “เจ้ารู้ได้อย่างไร” ทุกคนต่างรู้ว่านี่อ้าวโหวชอบสีขาวย แม้แต่ฝ่าบาทยังประทานไปเจอให้

“ตอนงานเลี้ยงวันเกิดอัครเสนาบดีฝ่ายขวา ข้าขอปลอกนิ้วจากท่าน แต่ท่านไม่ยอมให้ ปลอกนิ้วอันนั้นเป็นสีแดง”

รอยยิ้มของจีอิงจางลง ดวงตาเข้มขึ้น ช่วงขณะนั้นราวกับอาบย้อมด้วยความเศร้า ในแก้วหูสั่นสะเทือนน้อยๆ คล้ายมีเสียงแว่วมาจากที่ไกลแสนไกล ท่างกันคนละภพชาติ เสียงนั้นบอกว่า...

“ข้าจะเรียกท่านว่าอะไรดีนะ ข้านะ ไม่อยากเรียกท่านว่าคุณชาย มันท่างเห็นเกินไป และไม่อยากเรียกท่านว่าจีอิง เช่นนั้นก็ธรรมดาเกินไป ทั้งยังไม่อยากเรียกท่านว่าจีหลง^๑ อย่างนั้นก็ดูไม่เป็นธรรมชาติเกินไป...ข้าอยากเรียกท่านด้วยชื่อพิเศษ ต่างจากที่ทุกคนบนโลกเรียกท่าน เช่นนี้จึงเป็นสิ่งยืนยันว่าข้าเป็นคนที่มีพิเศษกว่าทุกคนบนโลกสำหรับท่าน แตกต่างจากทุกคนจริงหรือไม่ เสียวงหึง...ของข้า

^๑“หลง” เป็นคำที่ใช้เรียกชายหนุ่ม

“อ๊ะ ท่านทำหน้าที่แล้ว ทางตาก็กระตุกด้วย ท่านไม่ชอบชื่อนี้หรือ
ทำไมเล่า ท่านไม่ชอบสีแดงหรือ แต่สีแดงเป็นสีที่ข้าชอบที่สุดนะ ชอบมาก
ชอบมากที่สุด ข้าจึงใช้สีที่ตัวเองชอบมาก ๆ ที่สุดมาเรียกท่านที่ข้าชอบมาก ๆ
ที่สุด เช่นนี้ ท่านพอรับได้หรือไม่ เลี้ยวหง...ของข้า

“ข้าไม่รู้ว่าการชอบคนคนหนึ่งเป็นความรู้สึกเช่นใด แต่ทุกครั้งที่เห็น
ท่าน ในใจก็รู้สึกอบอุ่น พอไม่เห็นท่าน ขอเพียงคิดถึงท่าน ก็จะไม่รู้สึก
หนาวมากนัก ตอนลิดใบตัดแต่งกิ่งดอกไม้ ออกไปร้องเร่ขาย...ทุกชั้นตอน
ที่เดิมเคยน่าเบื่อยาวนาน ขอเพียงนึกถึงท่าทางของท่าน นึกถึงถ้อยคำที่ท่าน
เคยพูดกับข้า นึกถึงว่าต่อไปเราจะคุยเรื่องอะไรกันดี เวลาที่จะผ่านไปเร็วขึ้น
พื้! ผ่านไปแล้ว นำแปลกเหลือเกิน เหตุใดในชีวิตคนเราจึงมีเรื่องมหัศจรรย์
เช่นนี้ ทั้งที่ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง แต่เพราะมีคนคนหนึ่งเข้ามา นับจากนั้น
แสงตะวันของทุกวันก็กลายเป็นสิ่งใหม่ อากาศในทุกวันก็หอมสดชื่น คน
แปลกหน้าที่พบเจอก็เปลี่ยนไปเป็นมิตรและดูรื่นตาขึ้น...ท่านเป็นเซียน
ในตำนานหรือเปล่า ถึงได้ใช้เวทมนตร์มหัศจรรย์กับข้า ทำให้ข้าเปลี่ยนไป
เป็นคนที่มีความสุขและรู้สึกโชคดี เลี้ยวหง...ของข้า

“ข้าดีใจเหลือเกินที่ท่านเกิดมาในตระกูลสูง มีภูมิหลังที่โดดเด่น เอ
เหตุใดท่านจึงทำหน้าที่ประหลาดใจ ท่านไม่ดีใจหรือ ฟังข้าพูดให้จบก่อนสิ ข้า
ชอบคุณสวรรค์ที่เอ็นดูท่าน ให้ท่านเกิดมาในโลกปรกพร้อมด้วยสิ่งที่ดีที่สุด
ในชีวิต...ได้เรียนวิชาจากอาจารย์ที่เป็นปราชญ์ ได้รับการอบรมบ่มเพาะอยู่ใน
ขนบธรรมเนียมชั้นสูง สิ่งเหล่านี้ทำให้ท่านมีภูมิความรู้ มีสายตากว้างไกล
อ่อนน้อมถ่อมตน จิตใจกว้างขวาง ยืนอยู่ในจุดสูงสุดที่คนธรรมดาไม่มีวัน
ไปถึงเพราะขาดคุณสมบัติ ขาดกำเนิดของท่าน ทำให้ท่านเป็นท่านในวันนี้
และทำให้ข้าได้พบกับท่านที่แสนดีคนนี้ ดังนั้นข้าจึงดีใจมาก เลี้ยวหง...
ของข้า

“เลี้ยวหง...ของข้า

“เลี้ยวหง...ของข้า”

...

เสียงนั้นดังวนเวียน ข้าไปเข้ามา ครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกถ้อยคำที่เอ่ย
ออกมาล้วนแจ่มชัด ทุกความรู้สึกบนใบหน้าของคนที่เอ่ยถ้อยคำเหล่านี้

ในยามนั้น ไม่ว่าจะนิ่วหน้า ยิ้มแย้ม เลิกคิ้ว ขยิบตา ก็ล้วนมีชีวิตชีวา
ยิ่งนัก

บนโลกนี้ สิ่งที่ชวนให้หัวใจปลาบปล้ำยินดีที่สุด ก็คือคำว่า “พิเศษ”
ยามที่เจ้าพบเจอคนพิเศษ และคนคนนั้นพูดกับเจ้า ปฏิบัติต่อเจ้า
แตกต่างจากคนอื่น ๆ นั้นเท่ากับว่านางได้สลักเจ้าไว้ในหัวใจอย่างไม่มีวัน
ลืมเลือน

โดยเฉพาะ ยามนั้น ที่ยังใสชื่อยิ่งนัก...

จิ้งเจียบไปพักใหญ่ เขาสวมเสื้อคลุม ก้าวลงจากเตียง ผลักประตู
ออกไป อากาศยามราตรีข้างนอกหนาวเย็นดุจสายน้ำ

“แสงจันทร์นี้ ส่องแคว้นแดง และส่องแคว้นนี้”

เซวี่ไฉ่ไม่มีท่าทีประหลาดใจกับคำพูดไม่มีหัวไม่มีท้ายของจิ้งเจา เขา
ตอบรับด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “แต่ได้แสงจันทร์แคว้นนี้ ถึงจะมีสิ่งที่นายท่าน
ห่วงหา”

จิ้งเจาได้ยืมก็มีสีหน้าขมขื่นลง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงหันมาสบตากับเซวี่ไฉ่
ตรงๆ “มีของข้า แล้วไม่มีของเจ้าหรือ”

เซวี่ไฉ่หลุบตาลง เอ่ยเสียงเบา “ข้าไม่มีสิ่งใดให้ห่วงหา”

จิ้งเจา มองเขาอย่างลึกซึ้งครู่หนึ่งก่อนจะแหงนหน้ามองจันทร์ครึ่งดวง
บนท้องฟ้าอีกครั้ง เอ่ยพึมพำ “ไม่มีก็ดี เพราะหากวันใดที่มีขึ้นมา ก็จะต้อง
ไม่ขาด เหมือนข้าในยามนี้ และเพราะอย่างนี้...เพราะอย่างนี้ข้าจึงอยาก
กลับบ้านยิ่งนัก”

เขาเจียบไปสักระยะก่อนเอ่ยซ้ำอีกครั้ง “ข้าอยากกลับบ้าน เสียไฉ่”

ดวงตาของเซวี่ไฉ่ฉုပ်ไหว จากนั้นก็ทอแวอ้างว่างไปด้วย

**ในใต้หล้าที่ครองอำนาจโดยสี่แคว้นใหญ่ เขียน ปี อี เจิง
มีเรื่องราวเล่าขาน...**

เจียงเจินอวี่ ธิดาคนเล็กของจักรพรรดินีฝ่ายขวาแห่งแคว้นปี ผู้เพียบพร้อมด้วยรูปโฉม สติปัญญา และเปี่ยมคุณธรรม กำลังจะได้วิวาห์กับบุรุษในดวงใจ แต่แล้ววาสนากลับถูกทำลายโดยราชโองการแต่งตั้งนางเป็นสนมของเจ้าแคว้นปี

เพราะไม่ต้องการชะตากรรมเช่นนี้ นางจึงยื่นข้อเสนอขอเป็นผู้วางอุบายให้เจ้าแคว้นปีแทน และได้รับคำสั่งให้ปลอมตัวติดตามคณะราชทูตที่เดินทางไปยังแคว้นเจิงเพื่อกระทำการบางอย่าง

การตัดสินใจที่เป็นเพียงหนทางเดียวของนางในการพิสูจน์ตนเองครั้งนี้ กลับกลายเป็นโอกาสพลิกชะตากรรมของใต้หล้า และการเข้าไปพัวพันกับเรื่องราวลึกลับซ่อนเงื่อนที่สั่นสะเทือนทั้งสี่แคว้น คนสำคัญทุกคนที่เข้ามาเกี่ยวข้องในชีวิตนาง ทั้ง **จิอิ้ง เจาอิน เซวียไฉ่ อีเฟย เฮ่ออวี่...** ล้วนเข้ามาเติมเต็มชะตาชีวิตของนาง เติมเต็มหนทางสู่เกียรติยศอันสูงสุดที่นางไม่เคยฝัน เติมเต็มตำนานแห่งสตรีผู้เป็นที่กล่าวขวัญถึงทั่วทั้งสี่แคว้น และหนึ่งในนั้น...เข้ามาเติมเต็มวาสนาของนางอีกครั้ง

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5052-4

9 786161 850524

ทดลองอ่าน

Cover Design: Wanna T.

ราคาชุดละ 840 บาท